

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βιλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἄπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἄπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύματα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγεῖλα ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστελλῶσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναικεῖα δράσις ἐν Πειραιεῖ. — Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς. Περὶ γυ-
ναικεῶν δικαιωμάτων. — Ἐπιστολὴ Σάρας Βερνάρ. — Αἱ ἰδιοτροπίαί
τῆς γεύσεως (ὑπὸ κ. Ἀνθῆς Καθάνα). — Ὁ Πελαργός (ποίημα ὑπὸ κ.
Σαμποῦς Λεοντιάδος). — Γυνὴ ἰατρὸς (ὑπὸ κ. Ἐλένης Μονέν). — Ἐπὶ
τῇ ἐπετεῖῳ τοῦ Ἀσύλου τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. — Ἐν εἰκοσαήμε-
ρον ἐν τῷ Ἀρσακείῳ ΙΑ'. — Ἀθηναϊκὰ ἀνθύλλια. — Εἰδοποιήσεις. —
Ἐπιφυλλίς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Αἱ γυναῖκες τοῦ πρώτου βιομηχανικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ τῆς
Ἑλλάδος κέντρον, αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῆς γείτονος
πόλεως, αἱ τὴν οικογενειακὴν ἐστίαν ἐξαγιάζουσαι διὰ τῆς
πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεως καὶ στοργῆς, αἱ ἐν τῷ οἴκῳ κατὰ τὸ
πλεῖστον ζῶσαι καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀντλοῦσαι πᾶσαν τέρψιν καὶ
ἀπόλαυσιν, αἰσθάνονται ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας τὴν πικρίαν
καὶ τὸν πόνον τῶν μητέρων, αἵτινες ἀναγκάζονται νὰ διημε-
ρεύωσιν ἐκτὸς τοῦ οἴκου, ἕπως, διὰ τῆς ἐν τοῖς ἐργοστασίοις
ἐργασίας των, προμηθεύωνται τὸν ἄρτον τῶν τέκνων των. Αἰ-
σθάνονται αὐταὶ αἱ στοργικαὶ μητέρες καὶ τρυφεραὶ ἀδελφαὶ
πόσον ὀδυνηρὰ εἶναι αἱ κρυγαὶ τοῦ εἰς ξέναν ἢ ἀσθενεῖς
χειρὸς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μητρὸς ἐγκαταλειμμένου
βρέφους καὶ οἷους κινδύνους διατρέχει τὸ μόλις ἰστάμενον εἰς
τοὺς πόδας τοῦ νήπιον, τὸ στερούμενον μητρικῆς περιθάλ-
ψεως. Πόσοι θάνατοι ἄδικοι, πόσοι ἀκρωτηριάσεις καὶ ἀνα-
πηρία, πόσα μαρτύρια καὶ ὀδύνη ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς τοῦ
πτωχοῦ ὄντος, ἕνεκα τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς ἐγκαταλεί-
ψεως τῆς μητρὸς.

Οὐδὲν ἱερώτερον καὶ εὐγενέστερον τῆς βρεφικῆς καὶ νηπια-
κῆς ἡλικίας, ὡς οὐδὲν ἄξιον μείζονος προστασίας καὶ προσο-
χῆς ὄσον αὐτή. Εἰς τὸ νήπιον τῆς σήμερον κυοφορεῖται ὁ τί-

μιος πολίτης ἢ ὁ κακοῦργος τῆς αὔριον, ἢ εὐγενῆς μήτηρ καὶ
σύζυγος ἢ ἡ διεφθαρμένη γυνὴ τῶν τριόδων.

Τὸ γένος τῶν βρεφῶν τοῦ παρόντος ἀποτελεῖ τὴν γενεὰν
τοῦ μέλλοντος.

Ἴδού ἔτι κατενόησαν καλῶς αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες τοῦ
Πειραιῶς αἱ λαβοῦσαι τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως Ἀσύ-
λου τῆς βρεφικῆς καὶ νηπιακῆς ἡλικίας. Τοιαῦτα ἄσυλα ὑ-
πάρχουν εἰς πάσας τὰς βιομηχανικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης
καὶ Ἀμερικῆς πολυπληθῆ, ἀμιλλωμένων ἀπανταχοῦ τῶν κυ-
ριῶν, ποῖα νὰ παρέχῃ εἰς τὰ μικρὰ τὴν στοργὴν καὶ περίθαλ-
ψιν τῆς εἰς ἔτι τοῖς ἀφαιροῦν αἱ σκληραὶ βιωτικαὶ ἀνάγκαι,
καὶ αἱ ἄδικοι ἐν πολλοῖς κοινωνικαὶ συνθήκαι.

Ὡς πρῶτοι καὶ ἄμεσοι πόροι τοῦ ἰδρυομένου Ἀσύλου θὰ
χρησιμεύσωσι αἱ ἐκ τῆς διοργανουμένης χθὲς καὶ σήμερον εὐ-
εργετικῆς ἀγορᾶς εἰσπραξῆς. Προϊστάνται τῆς ἀγορᾶς ταύ-
της αἱ κυρίαι καὶ δεσποινίδες Ἀλεξάνδρογένου, Φεράλδης,
Μπάλοβιτς, Κασσιμάτη, Καπράνου, Χρηστοφίδου, Λάσκαρη,
Δραγάτη, Ἡλιοπούλου, Μιχαλινού, Πιπινέλη καὶ Στεμι-
τσιώτου.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὄχι μόνον ἡ Πειραικὴ κοινωνία θὰ ἐνισχύσῃ
τὰς κυρίας εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ὠραῖον ἔργον των, ἀλλ' ὅτι
καὶ ἐξ Ἀθηνῶν θὰ κατέλθωσι πολλαὶ καὶ πολλοί, ἵνα προ-
μηθευθῶσι τὰ διὰ τὸ Νέον Ἔτος δωρὰ των ἐκ τῆς εὐεργετι-
κῆς ταύτης ἀγορᾶς.

Χεῖρες ἀθρῆκαὶ καὶ ὑπὸ τῆς φιλανθρωπίας ἠγιασμένοι προσ-
φέρουν τὰ πωλούμενα εἶδη καὶ τὰ ἀναψυκτικὰ ἐν τῇ ὠραίᾳ
αἰθούσῃ (foyer) τοῦ θεάτρου, ἐν ἣ ἐπὶ διήμερον ἤδη τελεῖ-
ται ἡ μεγάλη αὐτῆς τῆς μητρικῆς φιλανθρωπίας πάνηγυρις.

Τὴν ἑορτὴν των θὰ ἐπισφραγίσῃ λαχέιον ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ
σκοποῦ, οὗ τὰ διάφορα κερδιζόμενα εἶδη προσηγήθησαν πρὸς
τὰς κυρίας παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἐκτιμοῦν καὶ ἐνισχύουν τὴν
ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ εὐγενοῦς ἀγωνιζομένην γυναῖκα.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΛΟΥΜΑ

Περὶ γυναικείων δικαιωμάτων.

Ἡ κυρία Μαρία Σέλιγια Λέβυ ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ λάβῃ ἕως τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, ἣν ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἀφιέρωσεν εἰς τὴν υπεράσπισιν τῶν περὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος ἰδεῶν του. Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ αὕτη:

Κυρία,

Ἡ γνώμη μου περὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν εἶνε τὰ μάλα καὶ ἀπὸ πολλοῦ ὠρισμένη. Τὴν ἐξέφρασα εἰς διάφορα δημοσιεύματα ὡς «Αἱ φονεύουσαι γυναῖκες», αἱ «Ψηφίζουσαι γυναῖκες» καὶ ἡ «Ζήτησις τῆς πατρότητος». Θέλω τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν νὰ εἶνε ἀκριβῶς οἷα καὶ τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἀφοῦ τὰ καθήκοντά των εἶναι τὰ αὐτά. Φορολογοῦνται ὡς οἱ ἄνδρες; Καταδιώκονται ὡς αὐτοί, ὅταν δὲν καταβάλλουν τοὺς φόρους;

Ἄν δὲν πληρώσουν τὰ χρέη των, ἂν ἀφήσουν νὰ διακυρτηθῇ ἡ ὑπογραφή των ὡς ἐμπορευομένων, ἂν δὲν πληρώσουν τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας των, κατάσχονται τὰ ἐπιπλά των καὶ πωλοῦνται; Ἄν κλέψουν ταινίας καὶ τρίχαπτα ἀπὸ ἐμπορικῶν τινος καταστήματος συλλαμβάνονται καὶ δικάζονται; Ὅταν συλλογίζηται κανεὶς ὅτι ἡ Ἰωάννα δ' Ἄρκ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ δηλώσῃ εἰς τὸ δημαρχεῖον τὸ τέκνον τῆς γείτονός της, οὔτε νὰ ψηφίσῃ διὰ τοὺς δημοτικούς συμβούλους τοῦ Δυμῆρ ἐν τῇ ὠραίᾳ Γαλλίᾳ ἢ ἔσωσε!

Καυχώμεθα ἐπὶ συγγραφεῦσι διασήμοις ὡς τὴν κυρίαν Σεβινιέ, τὴν Κυρίαν Στάελ, τὴν Κυρίαν Σάνδην, καὶ δὲν παραχωροῦμεν εἰς αὐτάς τ' αὐτὰ μὲ τοὺς ἠνιόχους των πολιτικὰ δικαιώματα.

Παρέχομεν εἰς τὰς νεάνιδας ἢν καὶ εἰς τοὺς νέους ἐκπαίδευσιν, δημιουργοῦμεν λύκεια πολυδαπανώτατα ἐν οἷς μορφοῦνται καθηγήτριαι καὶ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐπιχύνουν φῶς καὶ ἀλήθειαν ἐπὶ πάντων τῶν ἱστορικῶν, οικονομικῶν, ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρίσταται δι' αὐτάς εὐκαιρία ν' ἀποδείξουν τὴν πρόοδον τοῦ πνεύματός των, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν διεξάγεται ἐκλογή μετὰ τῆς ὁποίας συνδέονται τοσοῦτ' στενῶς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος, ἥς γνωρίζουσι τοσοῦτ' καλῶς τὴν ἱστορίαν, τὰς παρακλαυόμεν νὰ μείνουν εἰς τὸ σπῆτι των ἐνῷ ψηφίζει ὁ θυρωρός των.

Ποῦ εἶνε ἡ περιλάλητος ἐκείνη λύτρωσις τῆς γυναικός, ἣν ἐπέφερον ὁ χριστιανισμός, ὅστις ἐν τούτοις πληροῦται ὅλως ὑπὸ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας;

Οἱ ποιηταὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι αἱ γυναῖκες θὰ ἔχονον ὄλην των τὴν χάριν ἐκ τῆς ἐνασχέσεως τῶν νέων των δικαιωμάτων. Καὶ ὅμως πόσῳ χαρισσαί τὰς καθιστᾷ τὸ ποδήλατον!

Λησμονεῖτε, μᾶς λέγουσιν σοβαροὶ τινες, ὅτι εἶνε ἀπηλλαγμένοι τῆς στρατιωτικῆς θητείας.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τοῦ νὰ τεκνοποιῶν, καὶ ἄνευ τέκνων πόλεμος δὲν θὰ ἐγίνετο.—τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο πολὺ προτιμότερον,—δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἔγκυοι ἐπὶ ἐννέα μῆνας νὰ γεννῶσι μὲ ὠδίναν, νὰ θηλάζουσιν, ν' ἀνατρέφουν ἐπὶ ἔτη καὶ νὰ ὑφίστανται πᾶσαν βᾶσανον ὅταν ἡ πατρὶς τὰ παιδιὰ των ἀποστέλλει εἰς τὸν πόλεμον.

Πάντα τὰ προβαλλόμενα ἐπιχειρήματα εἶνε λείψανα τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ὃν ταχέως θὰ κτισθῶσιν τὸ φυσικὸν δικαίον.

Ἡ γυνὴ εἶνε ὃν δρῶν καὶ λογικόν, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς καὶ τῆς αὐτῆς μορφῆς μὲ τὸν αὐτὸν ἄνδρα, πλὴν μικρᾶς διαφορᾶς,—πόσῳς ὑπὲρ ἐκυτῆς ἄλλως τε; Τὴν θεωροῦμεν ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἱερόν ὃν, ὡς μητέρα, ὡς σύζυγον, ὡς θυγατέρα; Τῇ ἐπιβάλλομεν συγχρόνως ἰσάριθμα καθήκοντα, εἰς τινὰς δὲ περιστάσεις καὶ πλειοτέρας εὐθύναν ἢ εἰς τὸν ἄνδρα; Ναι. Τότε λοιπὸν ἄς τὴν ἀνακηρύξωμεν καὶ ἄς τὴν καταστήσωμεν πολιτικῶς ἴσην μὲ τὸν ἄνδρα. Ὅσοι δὲ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν της μὲ ἡμᾶς ἰσότητά, δὲν ἔχομεν ἡμεῖς νὰ φροντίσωμεν ἀναλαμβάνει τοῦτο ἡ ἰδίᾳ, καὶ ὅπως πηγαινούν τὰ πράγματα ταχέως θὰ τὴν ἐπιτύχῃ. Μωρότατοι ἐκεῖνοι οἵτινες, ἐπιθυμῶσαντες τὴν ἐλευθερίαν διὰ τὸν ἄνδρα, δὲν προσέδον ὅτι θὰ χρειασθῇ νὰ τὴν δώσουν καὶ εἰς τὴν γυναικα.

Δέξασθε, κυρία Α. Δουμάς, γίός.

Ἡ ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α. ΛΟΥΜΑ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ Figaro

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ φίλη εἶναι ἀπηλπισμένη, ὅτι ἡ καλλιτέχνις χάνει μοναδικὸν σύμβουλον, καρδίαν πλήρη ἐπιεικίας, ψυχὴν ἐν ἣ ἦν τῆς θάρρους, ἐν ἣ ἀνεξωγομένο ἢ ἀνήσυχος γυναικεῖα συμβουλάς. Ἄλλ' ὅτι ἰδίως χάνομεν ἐν τῷ προσώπῳ του ὅλαι αἱ γυναῖκες, εἶναι ὁ συνήγορος καὶ ὁ υπερασπιστὴς μας. Τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου διδασκάλου εἶναι ἡ συνεχὴς υπεράσπισις τῆς γυναικός. Ἡ Μαργαρίτα Γωτιέ ἢ ἐν τῷ βορβόρῳ γεννηθεῖσα καὶ ἐν τῇ διαφθορᾷ ἀνατραφεῖσα ἀναγεννᾶται παρὰ τοῦ μόνου εὐκρινούς ἔρωτος, ὃν ἀπαντᾷ ἐν τῇ ζωῇ της. Ἡ Καισαρίνα συγχωρεῖται διὰ τὴν ἐν αὐτῇ κληρονομικὴν ἁμαρτίαν. Ὁ Δουμάς τὴν φονεύει, ἀλλὰ δὲν τὴν τιμωρεῖ. Ὁ θάνατος δὲν εἶναι τιμωρία. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν γυναικῶν αἱ ἠρωτικές τοῦ Δουμά βασιανίζονται πολεμούμεναι παρὰ τοῦ ἀνδρός, παρὰ τῶν προλήψεων καὶ παρὰ τῆς κοινωνίας. Ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ὁ Δουμάς ἀνακραῖζει ἀέλεος διὰ τὸ ὃν αὐτὸ τὸ τόσον σκαιῶς πολεμούμενον παρ' ἐκείνου ἀκριβῶς, ὅστις ἐτάχθη υπερασπιστὴς τοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Εἶθε ὀδυρδέστερος ἡμῶν ἐκεῖνος κατὰ τὴν ὥραν ταύτην νὰ βλέπῃ τὴν ἀπελπισίαν τῆς καρδίας μας καὶ νὰ ἀκούῃ τὸ ὡσαννὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

Σάρα Βερνάρ.

ΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΤΗΣ ΓΕΥΣΕΩΣ

Ἡ ἀντιπάθεια ἡμῶν πρὸς τινὰ φαγητὰ καὶ ἡ ἀμετρος κλίσις μας πρὸς τινὰ ἄλλα δύνανται ἰσχυρῶς νὰ ἐξηγηθῶσι διὰ τῆς αὐτοῦ υποβολῆς, ἣν ἡμεῖς αὐτοὶ ἐνεργοῦμεν, καὶ ἡ ὁποία ὑπερνεύεται δι' ἠθικῆς ἐνεργείας, καλῶς διευθυνομένης.

Ἡ ἀντιπάθεια αὕτη εἶναι πολλάκις ἀνεξήγητος καὶ ἀκαταλόγιστος· ἐνίοτε ἐπέρχεται μετὰ δυσπεψίαν, ἄλλοτε πάλιν οὐδεμίαν ὠρισμένην αἰτίαν ἀκολουθεῖ. Ἐσημειώθη πολλάκις ὅτι εἶναι κληρονομικὴ μετὰδοσις τῆς ὀρέξεως εἰς τὰ μέλη τῆς αὐτῆς οἰκογενείας καὶ ὁ Λουκάς Πρὸσπερ, εἰς τὸ περὶ κληρονομικότητος ἔργον του, ἀναφέρει παραδείγματὰ τινὰ ἀηδίας φαγητῶν, ἐκδηλουμένης κληρονομικῶς.

Δὲν ἦτο ἄρα ὑποβολή, ἡ αἰτία ἦν ὠνόμαζον κληρονομικότητα; Δύσκολον ν' ἀποφανεθῇ τις σταθερῶς, ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις εἶναι πιθανωτάτη. Δὲν εἶναι οὐχ' ἦττον ὀλιγώτερον ἀληθές ὅτι πολυάριθμα πρόσωπα αἰσθάνονται ἀκατανίκητον ἀντιπάθειαν πρὸς φαγητὰ, τὰ ὁποῖα ἄλλοι εὐρίσκουν λίαν εὐάρεστα. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀναφέρονται καὶ ἱστορικὰ παραδείγματα. Ὁ ἀββᾶς Villedieu δὲν ἐτρέφθη μέχρις ἡλικίας 30 ἐτῶν εἰμὴ δι' ὠδῶν καὶ λαχάνων, διότι ἠσθάνετο διὰ τὸ κρέας μεγάλην ἀηδίαν. Ἡμέραν τινὰ, βιασθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ αὐτόν, ἀπεράσισε νὰ φάγῃ ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκδηλοῦται ἐν αὐτῷ ἐγκεφαλικὸς πυρετός καὶ ἀποθνήσκει σχεδὸν ἀμέσως.

Ἡ πειγνήπισσα Ἰουλία, μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως Φρειδερίκου, δὲν ἠδύνατο νὰ καταπῆ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον τεμάχιον κρέατος ἄνευ σπουδαίας στομαχικῆς διαταράξεως. Ὁ Σατωβριάνδος ἀπεμακρύνετο τοῦ κρέατος ἔνθα ὑπῆρχον κρεοπωλεῖς. Ὁ ζωγράφος Gérard ἀπέφευγε τὸ χοίρινον κρέας, εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἐπώλων αὐτό, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ παρεσκευάζετο. Διηγοῦνται ὅτι ὁ φυσικός Pierre d'Apono δὲν ὑπέφερε τὴν ὄσμην τοῦ τυροῦ, καὶ ὁ Δουξ τῆς Βαυαρίας, οὔτε τὴν ὀσμήν αὐτοῦ. Ὅταν ἐπαρουσίαζον εἰς τὴν Δούκισσαν τοῦ Βερρὺ οἰονδήποτε εἶδος τυροῦ, ἐλιποθύμει.

Ἡ Γεωργία Σάνδη ἐταράσσετο ἐνώπιον τῆς βραστῆς ἕρμινης, ἣν ὁ καλὸς βασιλεὺς Ἐρρίκος ὁ Δ' ὠνειροπόλοι νὰ παραθέτῃ πάντοτε πρὸ τῶν ὑπνῶνων του. Ἡ δὲ Ραχὴλ κατελαμβάνετο ὑπὸ φόβου ὡσάντις ἐβλεπε μόνον εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν «βατραχίους ψητούς». Ὁ Ἀλφρέδος Musset ἠγείρετο τῆς τραπέζης, ὡσάντις παρέθετον χέλιον. Ὁ Φρειδερίκος Lemaitre ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸ κεφαλῆς μοσχαρίου. Ὁ γλύπτης Garpeaux, ἐρρίγει, ὅταν ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης παραθεμιμέναν καρβιδάς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας Jagellon ἔφευγε πρὸ τῆς θέας μήλου. Ὁ δὲ Duchesne γραμματεὺς τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α' ἔπασχεν αἱμορραγίαν τῆς ρινὸς ἅμα ἔτρωγε μήλα.

Ὁ χαῖρος ἐπίσης ἐκτὸς τῶν Ἰουδαίων καὶ Μωαμεθανῶν ἔχει καὶ ἄλλους ἀμελικτους ἐχθρούς. Ὁ Bussy Rabutin ἀναφέρει εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά του, ὅτι ἔμελλε νὰ γευματίσῃ ποτὲ εἰς τὴν Μονήν, ἔνθα ὁ θεὸς του ἦτο Ἡγούμενος, μετὰ τεσσαρῶν ἢ πέντε ἄλλων φίλων, τῶν Στραταρχῶν d' Albert καὶ Cléramlaut, τοῦ Μαρκησιῦ Δὲ Montglas κλπ. Ὁ D' Albert διηγεῖτο εἰς αὐτοὺς ἱστορίαν τινὰ ἐνδιαφέρουσαν, ὅτε περὶ τὸ περιπαθέστερον μέρος, ἡ φωνὴ του αἴφνης ἀλλοιοῦται, ἡ ὄψις του ὠχρῆ καὶ . . . μόνος ὁ Clerambaut παρετήρησε τὴν μεταβολήν ταύτην, καὶ ἀνεφώνησε πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ ὑπηρετήν νὰ παραλάβῃ ἀμέσως ἐκ τῆς τραπέζης τὸν ἰχθύν, ὃν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἶχε παραθέσει καὶ νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν κεφαλὴν, ἥτις τόσον ἐτάρασσε τὸν εὐγενῆ φίλον του. Ἄμα ἔγεινε τοῦτο ὁ Στρατάρχης ἐπανεκτέθη τὴν ψυχραμίαν του, ἐπανεῦρεν ἐπομένως τὴν ρύμην τῶν ἰδεῶν του καὶ τὴν εὐθυμίαν, ἥτις πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἐγκαταλίπει αὐτόν. Ὁ Bernard de Noguret, Δουξ τοῦ Epernon, συνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ καὶ ὁ μέγας Ἀστρονόμος Tycho Brahe, ἐξεδήλωσεν ἀποστροφὴν ἀκατανίκητον πρὸς τοὺς λα-

γιδεῖς. Ὁ Zimmermann διηγεῖται ὅτι φίλος τοῦ τις ἐρρίγει ὡσάντις ἠγγίξε ροδάκινον, καὶ ὁ Boyle ὅτι φίλος τοῦ τις ἀπεστρέφετο εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὸ μέλι.

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Condé, πατὴρ τοῦ ἀτυχοῦς δουκὸς d' Enghien, οὐδὲν ὀπωρικὸν ἔτρωγεν. Ὁ δὲ πεφωτισμένος Jerome Cardan ἠσθάνετο μεγάλην ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ ὠά. Ἡ κυρία Δὲ Lamballe (κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Μαρίας Ἀντωνέττας) ἀνεξηγήτως ἀπησθάνετο τοὺς ἀστακούς ἢ αὐτὴ κυρία ἐλιποθύμει ὅταν εἰσέρχετο εἰς δωμάτιον, ἔνθα ὑπῆρχον ἔα.

Ὁ Junot, Δουξ τοῦ Abrantès, ὅστις ἦτο δεινὸς καταναλωτὴς ὀστρέων, ἔρριπτε μακρὰν τὸ χειρῶμακτρόν του ὡσάντις παρέθετον πρὸ αὐτοῦ σαλιγάγκους. Ἡ Malibran διάσημος ἠθοποιὸς ἐπὶ Ναπολέοντος, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν θέαν τῶν κυπρίνων.

Καὶ ὁ ἀττακεὺς (σωλομὸς) δὲν ἀπέφυγε τὴν ἀναξίαν αὐτὴν ὕβριν. Κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Abel Servien δικασμοῦ πρωθυπουργοῦ παρατεθὲν γεῦμα, μετὰ τὸ ἐπίσημον μνημόσυνον τῆς γυναικός του, εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ προσευκτηρίου τοῦ Saumur, ἡ δούκισσα Δὲ Brissac ἐλιποθύμει καὶ ἐπιπτεν, μετέφερον δ' αὐτὴν ἀναγκαστικῶς εἰς ἕτερον δωμάτιον. Γνωρίζοντες τὴν ἀποστροφὴν της πρὸς τὸν ἀττακέα, δὲν παρέθεσαν μὲν τοιοῦτον εἰς τὴν τράπεζάν της, ἀλλ' ἡ θέα αὐτοῦ ἐκ παρακειμένης τράπέζης ἴσχυσε νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς τόσον ἀπεισιώως.

Ὁ φιλόσοφος Ἐρασμος, μολοντοὶ ἐγεννήθη εἰς Ροττερδάμην, εἰς ἰχθυοτρόφον πόλιν, τοσοῦτον ἀηδίαζε τοὺς ἰχθύς, ὥστε κατελαμβάνετο ὑπὸ πυρετοῦ, ὡσάντις ἐβλεπεν ἢ ὀσφραίνετο τοιοῦτους.

Εἰς τῶν συνηθεστέρων παραλογισμῶν τῆς ὀρέξεως εἶναι καὶ τὰ χορταρικά. Πολλάκις ἀνεφέρουν ὅτι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ Scaliger ὠχρία πρὸ δεσμίδος καρδάμου, ἐνῷ ὁ πατὴρ του Ἰωσήφ Scaliger, ἠσθάνετο τὸ ἴδιον αἰσθημα διὰ τὸ γάλα, καθὼς καὶ ὁ διάσημος ἰατρός καὶ ἀστρολόγος Pierre d' Albano.

Εἶναι πιθανόν ὅτι οἱ φυτολόγοι δὲν ἔσχον ποτὲ ὀπαδόν των τὸν Καίσαρα Scaliger, καθὼς καὶ οἱ ἀνορθόδοξοι, οἱ Ἀγγλοὶ αὐτοὶ βοτανικοί, οἵτινες ἀπετέλεσαν λόγον, καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν ὁποίων ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ τρώωσιν ἢ μόνον ἄνθη.

Οἱ ἀνορθόδοξοι οὗτοι δίδουσιν εἰς ἡμᾶς σπουδαίαν καὶ πειστικὴν αἰτιολογίαν τῆς ὑπεροχῆς τῆς διαίτης αὐτῶν. Ἡ καλλιτέρα δὲ ἕως εἶναι, ὅτι μεταχειρίζονται πρὸ πολλοῦ χρόνον πρὸς τροφήν των μόνον ἄνθη, καὶ εἶναι εὐσταλεῖς καὶ ὑγιέστατοι.

Ἡ ζαχαροπλαστικὴ μεταχειρίζεται συνηθέστατα πέταλα ἕων καὶ ἀνθέων λεμονέας. Σαλάτα δὲ ἐστολισμένη διὰ καλῶν Ἰνδικῶν καρδάμου (Capucines) δὲν εἶναι περιφρονητέα, οὔτε οἱ λουκουμάδες, τοὺς ὁποίους αἱ καλαὶ οἰκοκυραὶ κατασκευάζουσιν διὰ τῶν πετάλων τοῦ ἀνθους τῆς ἀκακίας. Αἱ δὲ ἀγκινάρα καὶ τὰ ἀνθολάχνα (κουνουπίδια) εἶναι συνηθεστάτης ἐπίσης χρήσεως. Ὁ πῆλος τοῦ μύκητος ὅστις εἶναι τὸ μάλλον ἐκτιμώμενον αὐτοῦ μέρος, εἶναι τὸ ἀληθὲς ἄνθος τοῦ κρυπτογάμου αὐτοῦ.

Τὸ σῆκον τί ἄλλο εἶναι, ἢ σαρκώδης ἐξόγκωσις τοῦ ἄνθους τῆς συκῆς, καθὼς καὶ ἡ κάππαρις εἶναι ἡ μῆψω ἀνθίσαντες

κάλυκες τῆς Cappari spinosa, φυτοῦ φυομένου εἰς τὰ περι-
τὴν Μεσόγειον μέρη.

Οἱ κόκκοι τῶν γαρυφάλων, οὓς δὲν τρώομεν μὲν, ἀλλ' οἱ ὅποιοι χρησιμεύουν πρὸς καρίκουσιν, δὲν εἶναι καὶ αὐτοὶ κάλυκες ἄνθους; Καὶ ἡ τὸσον ἐκτιμωμένη ἐν τῇ ἄρχῃ Ἄνα-
τολῇ σαλάτα ἐκ χρυσανθέμων, δὲν εἶναι σαλάτα ἐξ ἄνθων;
Ἐπάρχουν εἰσέτι καὶ ἕτερα ἄνθη.... ρητορικῆς.... ἀλλ' ἐκ τούτων δικαιολογούμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἄνοθι Καβάνα

Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλῆς πλατάνου ἐν Βεβεκίῳ.

Τὶ ἄϊ φρε λ' ἐξάλισον σοῦ ἔστησεν ἡ φύσις!
τὸν θανυστὸν τοῦτον κορυφὴν τῆς ὑψηλῆς πλατάνου,
ὦ πελαργέ! καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰς ἐπινοήσεις
τὰς τόσας τῶν τὸν ἔκτισαν διὰ πολλῆς βασάνου!

Καὶ σὺ ἐπέτασες ἐκεῖ μὲ τόσην εὐκολίαν,
καὶ ἔκτισες τὴν φωλεάν στῆν κορυφὴν ἐκείνην.
Τίς εἰμπορεῖ καὶ ν' ἀναβῆ χωρὶς μηχανουργίαν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ χωρὶς νὰ πάθῃ σκοτοδίνην;

Ἦ! εὐτυχῆς σὺ τὸ ὄψος σου ἐκεῖνο εἶσαι πόσον!
ὦ πελαργέ! στοῦ οὐρανοῦ τὰ ρέγη πλησιάζεις·
πνίγεις σὺ πρῶτος τῆς αὐγῆς τὴν ζωογόνα δρόσον·
καὶ σὰρ στηλιτῆς ἀσκητῆς ἐκεῖ παρομιιάζεις.

Καὶ τὰς ἀκτίνας δέχουσαι τὰς πρώτας τοῦ ἡλίου,
καὶ ὅλα τὰ κάλλη ἐφορᾷς ἀμέσως τοῦ Βοσπόρου,
σ' ἐλλείπει μόνον στέμματος ἢ λάμπης βασιλείου
διὰ νὰ ἦσαι βασιλεὺς λαοῦ ἀεροπόρου.

Ἦ! σὲ ζηλεύω πελαργέ! εἰς ὅλην τὴν ζωὴν σου
ἐπικρατεῖ ἀκλόνητος ἢ ἰλαρὰ εὐφροσύνη,
ἤρεμος, ἀνετόχλητος ἐκπέμπεις τὴν προίην σου
τὸ στήθος σου τῶν θλίψεων τὸ σμήνος δὲν βαρύνει.

Ἐρίδων, διενέξεων δὲν ἔχεις τὴν ὀδύνην,
οὔτε ἐκ τῶν ὁμοίων σου οὔτ' ἐξ ἡμῶν ὀχλίσσαι·
στὴν φωλεάν σου σὺντοικὸν ἔχεις τὴν εὐφροσύνην,
σεισμῶς, θυέλλας, κεραυνῶς, πλημμύρας δὲν φοβεῖσαι.

Ὁ γηραιὸς αὐτὸς κορυφὴν διάβασιν αἰῶνων
τριῶν, τεσσάρων μαρτυρεῖ ἐπὶ τῆς κορυφῆς του·
δὲν ἐδοκίμασέ ποτε τὸν φοικαλέον κλόρον
μάχης γιγάντων φυσικῶν τῆς ἀκαταγνώστου!

Καὶ ἴσταται ἀλώθητος ἡ φύσις κηδομένη
τῆς φιλερήμου σου καρδιᾶς, τὰς τιτανομαχίας
θ' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ· καὶ ἡ πλάτανος θὰ μέγῃ
ἐτι αἰῶνας ὄνομα, τρεῖς, ἀνάμεικτος ὑγείας.

Καὶ σὺ γενναῖε πελαργέ, ἐκεῖ τὴν φωλεάν σου
ἐν ὄψι ζῆς ἀπρόσβλητος θὰ ἔγῃς ἰδρυμένην,
καὶ ἔπειτα στῆν πελαργίον θ' ἀφήσῃς γενεάν σου
κληρονομίαν ἕπ' οὐδένος διαμυθισθητομένην.

Ὅποσον θὰ εἶρε εὐτυχεῖς, ἐὰν κληρονομήσουν
αὐτοὶ σου οἱ ἀπόγονοι ὁμοῦ καὶ τὸ γενναῖον
καὶ ὑψηλὸν σου γρόνθια καὶ οὐδέποτε ἀφήσουν
αὐτὸ τὸ ἐνδιαίτημα, τὸ ὑψηλὸν καὶ ὄρατον.

Ἄν ὅμως ἐκ τοῦ ρεύματος τῶν νεωτέρων χρόνων
παρασυρθοῦν καὶ οἱ δεῖλαιοι, χάριν πολυτελείας,
τοῦτον τὸν τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς εὐφροσύνης θρόνον
ἀφήσουν, τῆς προγονικῆς θὰ στερηθοῦν ἀξίας!

Καὶ χαμηλὰ θὰ καταβοῦν· καὶ τὴν φωλεάν ἀν κτήσουν
εἰς στέγας μεγαλοπρεπεῖς περιφανῶν δωμάτων,
τίποτε ἐξαιρετικῶν αὐτοὶ δὲν θὰ κερδήσουν·
κοιτοὶ θὰ γείνουν πελαργοὶ τῶν ταπεινῶν στρωμάτων.

Τοιοῦτοι καὶ οἱ ἀπόγονοι περιφανῶν προγόνων,
τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς ὀπότερ μακρυνθῶσι
ἐκείνων, καὶ ἐμφοροῦμενοι σκέψεων ἀλαζόνων
εἰς βίον ματαιόφρονα κοῦφοι παρασυρθῶσι!

Φεῦ! οὐδὲν μένει εἰς αὐτοὺς τῆς ὑψηλῆς ἀξίας,
ἢ ἡ τοῦ ἠθους χρηρηγεῖ ἐρατεινὴ ἀπλότης·
πλανῶνται εἰς λαβύρινθον οἰκτρᾶς κενοδοξίας,
καὶ ταπεινοὶ τὸν βίον τῶν πολυτελεῖς σκαιότης!

Ἦ πελαργέ! ἀνάτρεφε λοιπὸν τὴν γενεάν σου
μὲ σύνεσιν καὶ ἀπλότητα· κάμε τὴν ν' ἀγαπήσῃ
τὸ ὑψηλὸν σου γρόνθια καὶ ἀπὸ τὴν φωλεάν σου
αὐτὴν τὴν ὑψηλότητα νὰ μὴ ἀποσικιτήσῃ.

Κι' ὅταν τὸ πρῶτον σύννεφον γαυῆ τοῦ φθινοπώρου,
φεύγε εἰς κλίματα θερμὰ τὰ γέως καὶ ἀπὸ τῶν·
Καὶ τὴν γλυκεῖαν ἀνοιξίαν, τὴν αἴθρα τοῦ Βοσπόρου
ἔρχου ἀπὸ τοῦ ὄψους σου νὰ πνίγῃς εὐδαιμονίας.

Κωνσταντινούπολις.

Σ. Κ. Λεοντιάδης.

Η ΓΥΝΗ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐὰν ἐρευνήσωμεν τὴν ἱστορίαν, θὰ ἀνεύρωμεν καὶ εἰς τὴν
ἀπωτάτην ἀρχαιότητα χειρουργοὺς καὶ καθηγητῆρας γυναι-
κάς, ἐχούσας ἕξοχον φήμην ἐν τῇ ἱατρικῇ. Παρὰ τοῖς Ἑ-
βραίοις, τοῖς Αἰγυπτίοις, τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς Ρωμαίοις
αἱ γραπτὰ παρὰδόσεις μαρτυροῦσιν ἡμῖν τὸ λαμπρὸν καὶ
περιφανὲς μέρος, τὸ πάντοτε ἐντιμὸν, τὸ ὅποιον ἐξήσκει τὸ
ὄρατον φύλον εἰς τὴν τὸσον δύσκολον ἱατρικὴν ἐπιστήμην.

Ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ, τίς διημισηθήσεται ποτε τὴν
μεγάλην νοερὰν ἀξίαν καὶ ἰκανότητα τῆς Μαρίας-Λουίζης
Lachapelle, ἢ τῆς κ. Boivin, αἵτινες ἐντούτοις δὲν ἦσαν
δοκτορέσσαι, ἀλλὰ δύο ἀπλαῖ μαῖαι, τῶν ὁποίων τὰ ἀξιο-
σημεῖα συγγράμματα δύνανται βεβαίως νὰ ζηλευσῶσι
πάντες οἱ πρίγκηπες τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης; Ἐκαστος δὲ

καταὶ ν' ἀνακηνηθῇ τοῦ συγγραφεύου ἐγγράφου, ἕπερ ἀπὸ-
θυσεν Ἀλέξανδρος ὁ Β' εἰς τὸ ρωσσικὸν Γυναικεῖον Ἰατρι-
κὸν Σῶμα μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1877.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπίσης, αἱ ἱατροὶ γυναικῆς εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ
ιατρικοῦ σώματος καὶ ἀποδίδουσι μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς
τὸ ἱερὸν ζήτημα τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ. Ἐν Γαλλίᾳ ἤρχισαν
ἤδη νὰ ἐκτιμῶσι τὰς ἀξιοσημεῖους ὑπηρεσίας τῶν γυναι-
κῶν ἱατρῶν πρὸς τὰς ἀσθενεῖς γυναικᾶς καὶ παιδία, διὰ τὰ
ὅποια ἀπαιτεῖται τὸσάυτη ἀκριβεία καὶ ὑπομονὴ περὶ τὴν
ἐκτέλεσιν τῶν θεραπευτικῶν καθηκόντων, εἰς ἃ πολλὰκις
ἀναδεικνύονται αἱ γυναικῆς ὑπέρτεροι τῶν ἀνδρῶν, ἰδίως ἐν
τῇ χειρουργικῇ.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἀπόφασις τῆς Βουλῆς ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ
χρονολογίαν 19 Ἀπριλίου 1755, ἀπηγόρευεν εἰς τὰς γυ-
ναῖκας τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀλλ' ἄρ-
γότερα, ὁ περιβόητος νόμος τοῦ μηνὸς Ventose, ὁ ἐπὶ το-
σαῦτα ἔτη δυστυχῶς κυβερνῶν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα,
παρέμεινε ἕκτοτε ἀφρονος ὡσπρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Μὴ δυ-
νάμενος νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀνικανότητα καὶ τὸν ἀποκλεισμόν
τοῦ ὄρατου φύλου, τοῦ ἀπαιτούμενος νόμιμον ἐπικύρωσιν τῆς
ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ μορφώσεως ὁ κ. Duruy, οὐδεμίαν ἀξιο-
πιστον καὶ λογικὴν αἰτίαν εἶχεν, ὅπως ἀντιστῇ εἰς τὴν πρῶ-
την δοκτορέσσαν τῆς Γαλλίας κ. Βηὲς, ἵνα κάμῃ τὰς πρῶ-
τας αὐτῆς ἐγγράφας, τῷ 1866. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης
ἐκάτην τριάκοντα τοὐλάχιστον γυναικῆς, ὑπέβησαν τὰ ὑπο-
μνήματά των πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐδράκωσαν τὴν ἐν Γαλλίᾳ
θέσιν των ὡς ἐπιστημόνων.

Ἡ Ἀγγλία ὑπερερεῖ, ὡς ἔχουσα ἄνω τῶν διακοσίων
Ἀγγλίδων διπλωματούχων τῆς ἱατρικῆς καὶ ἡ Ρωσσία ἀ-
ριθμοῦ ὅμως εἶναι ὁ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερι-
κῆς, ἐνθα 3,000 γυναικῆς ἐξασκοῦσιν ἐπιτυχῶς τὸ ἱατρικὸν
ἐπάγγελμα. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ ἐθεωρεῖτο πράγματι ὑπέρ-
τατος, ἐὰν εἰς τὸν Νέον κόσμον δὲν ὑπελογίζοντο τόσοι ἱα-
τροὶ ὅσοι καὶ οἰκίαι,

Ὁ κυριώτερος δὲ ἰσχυρισμὸς, ὁ προβεβλημένος ὑπὸ τῶν
εὐθυρονοούχων ὑπὲρ τῶν ἱατρῶν γυναικῶν, εἶναι ὁ ἐξῆς:
Καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ γυναικεῖον φύλον εὐρίσκει τόσον δυσκό-
λως πόρον ζωῆς καὶ ἡ διαφθορὰ καθίσταται τὸ ἀναπόφευ-
κτον βάρβαρον, ἐνθα πίπτει ἡ γυνή, ὅταν στερηθῇ τῶν πρὸς
τὸ ζῆν ἀναγκαιῶν, συμφέρον εἶναι ν' ἀνοιχθῶσιν αὐτῇ αἱ
πύλαι τῶν ἐπαγγελμάτων, ἕτινα κάλλιον τῇ ἀρμόζουσιν.
Μεταξὺ δὲ τούτων καταλέγεται καὶ ἡ ἱατρικὴ. Δὲν πρόκει-
ται ἐνταῦθα νὰ προκαλέσωμεν τὴν τῶν φύλων ἰσότητα,
διότι ἡ γυνὴ φυσικῶς δὲν ἐξισοῦται πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐτι-
νος ὁ ὄργανισμὸς, ὑπὸ ἐποψὴν θρέψεως, εἶναι ἀναμφισβητή-
τως ἐντελέστερος, ρωμαλέωτερος καὶ ἐντονώτερος. Σπου-
δαῖα ἐπίσης διαφορὰ χωρίζουν τὸν ἀνδρικὸν ἐγκέφαλον τοῦ
γυναικεῖου· ἀλλ' ἐὰν ὁ τελευταῖος οὗτος εἶναι κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἥττον εἰς ἀσθενεστέρων κατάστασιν, ὡς πιστοποιεῖ ὁ
Βάγνερ, τοῦτο ἐγκρατεῖα μᾶλλον εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς
ὑποδεεστέρως ἀνατροφῆς, εἰς ἣν ὑπεβλήθη μέχρι σήμερον, ἢ
εἰς τὸν ὑποδεεστέρον ὀργανικὸν σχηματισμὸν αὐτῆς.

Ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι παρὰ τῷ γυναι-
κεῖῳ φύλῳ, αἱ αἰσθηματικαὶ δυνάμεις προΐστανται τῶν

ἰδίως λεγομένων διανοητικῶν. Ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι,
ἡ ἐξάσκησις τῆς ἱατρικῆς ἀπορρεῖ ἀπὸ τῆς καρδίας πλειό-
τερον, ἢ ἀπὸ τοῦ πνεύματος, καὶ ὅτι αἱ ἠθικαὶ ιδιότητες
εὐρίσκουσιν ἐν τῷ ἱατρικῷ ἐπαγγέλματι εὐρεῖαν κλίμακα
ἐνεργείας, ὅσον καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ αὐτὴ ἡ διάνοια.

Ἐκτροχιάζετε—λέγουσί τινες—τὴν κοινωνίαν, διότι ἡ θέ-
σις τῆς γυναικῆς ἐτάχθη ἐν τῇ συζυγικῇ ἐστία! Μὴ φοβηθεῖτε!
Ἡ γυνὴ-ἱατρός θὰ εἶναι ἡ ἐξαιρέσις, προπάντων εἰς τοὺς
λαοὺς τοὺς πάσχοντας ἐκ τῶν προαιωνίων προλήψεων.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς ὅτι πᾶσα νοήμων γυνὴ αἰσθάνεται ἰδιά-
ζουσαν πρὸς τὴν ἱατρικὴν κλίσιν, ἐὰν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ θέ-
σις μας ἐσημειώθη παρὰ τὸ πλευρὸν παντὸς πάσχοντος, ἀλη-
θέστερον εἶναι ἐπίσης ὅτι αἱ ἐκλεκταὶ γυναικεῖαι φύσεις
δύνανται νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ διπλώματος, νὰ τύχωσιν
αὐτοῦ, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς πνευματικῆς ἰσότητος.

Μὴ νομίσητε, ἐντούτοις, ὅτι εἶναι ἀνάγκη μεγαλοφύας,
ἢ ἰδιαζόντων νοερῶν ἀρετῶν πρώτης δυνάμεως, ἵνα καταστή-
τις καλὸς ἱατρός, διότι ἐν τῇ ἐνασχόσει τοῦ ἐπαγγέλματος
ἡ τέχνη ὑπερτερεῖ τὴν ἐπιστήμην, καὶ ὁ χειρουργὸς πράγματι
περιποιεῖται τὸν ἀσθενῆ καὶ οὐχὶ τὴν ἀσθενείαν.

Ἡ γυνὴ κατέχει συνήθως δυνάμεις ἐγκεφαλικᾶς, ἀβαθε-
στέρας, ὀλιγώτερον δημιουργικῆς τῶν τοῦ ἀνδρός. Ἀλλὰ
τοῦναντίον ἔχει ἰδιότητας καὶ μέσα προσοχῆς, μνήμης καὶ
ἀταραξίας, καταφανέστατα κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Θὰ ἐπιφέρῃ
δὲ ἀναμφιβόλως ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ἐξασκῆσει τῆς τὰς λαμ-
πρᾶς ἰδιότητος τῆς τάξεως, τῆς ἀκριβείας, τῆς ἐπιτηδειό-
τητος, τῆς καθαριότητος, τῆς λεπτοῦς ἀντιλήψεως καὶ τῆς
συμπαθοῦς γλυκύτητος, ἂς ἀπαιτεῖ ἡ πρακτικὴ παθολογικὴ
ιατρικὴ τόσον, ὅσον καὶ ἡ χειρουργικὴ.

Θὰ λάμπῃ πρὸ πάντων ἡ γυνὴ ἐν τῇ ἱατρικῇ διὰ τῶν
αἰσθηματικῶν ἰδιοτήτων αὐτῆς καὶ διὰ τῶν ἀγαθοεργῶν
καὶ ἐλεημόνων αὐτῆς βλέψεων καὶ τάσεων, αἵτινες δὲν εἶναι
ἴσως, ὡς κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους, τὸ ἀποκλειστικὸν
ἀπόκτημα τῆς ἱατρικῆς ἐξασκῆσεως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.
Αἱ γλυκεῖαι αὐτῆς λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ ἀρμονικὸς ἦχος εἰσ-
χωρεῖ βαθεῶς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ πάσχοντος, ἡ προτροπικὴ
αὐτῆς δύναμις, ἡ πλήρης ὑποχωρήσειον καὶ ἀδυναμίας πολ-
λάκις, θὰ ὑποβοηθήσωσιν αὐτὴν παραδόξως εἰς τὴν ἠθικὴν
θεραπείαν παθήσεών των, (ὑστερισμῶν τῶν γυναικῶν καὶ
παίδων, νευρώσεων καὶ νοερῶν παρεκλίσεων). Οὐδεὶς θὰ
κατέχῃ κάλλιον τῆς γυναικῆς εἰς ὑψηλότερον βαθμὸν, τὴν
σώφρονα ἐκείνην τέχνην τοῦ ἀποκοιμίζειν τοὺς φόβους τῶν
ἀσθενῶν, τοῦ παρέχειν εἰς τοὺς ἀπέλπιδας τοῦ βίου ἐλπίδας
ἐπὶ τῆς καταστάσεώς των, τοῦ πραγματοποιεῖν τέλος τὸ
πρόγραμμα ἐκεῖνο ἐν ᾧ ὁ σκεπτικὸς Petrone ἀνεκεφαλαίον
ἔπασαν τὴν δυνάμιν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης-τὴν παρηγο-
ρίαν τῆς ψυχῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον οἱ ἄνδρες παρεμελοῦν κατὰ
τὰς θεραπείας, ἵνα ἐπιδοθῶσι μᾶλλον εἰς βακτηριδιολογι-
κὰς ἐρεῦνας καὶ ἀνωφελεῖς ἀναζητήσεις ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἐν συνόλῳ δέ, ἐὰν εἶναι ἀληθὲς, ὡς ἐδήλου ἐσχάτως
μετὰ περιφρονητικῶν ὅλων λέξεων εἰς ἀξιόλογος Τεῦτων,
ὅτι ἡ γυνὴ ἱατρός εἶναι προῖον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστά-
σεως, εἶναι ὄντως καὶ αὕτη ἐτέρα κατάκτησις προστεθησο-
μένη εἰς τὴν ἀμέριστον δόξαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐλένη Μονὴν ἱατρός.

ιδιαιτέρην κλίσιν πρὸς τὸν κλάδον τούτου. Ἄλλ' ἡ νοσταλγία μᾶς τὴν ἐπανεφέρει. Καὶ αἱ Ἀθηναίαι εἰς τὸν περιορισμένον κύκλον τῶν χειριζομένων εὐχερῶ τὸν γραπτὸν λόγον γυναικῶν ἀριθμοῦν καὶ πάλιν τὴν Ἀρτινόην Παπαδοπούλου.

Μετ' αὐτῆς ἡ πενιχρὰ μας φιλολογία ἀποκτᾷ μίαν ὥραιον συλλογὴν πρωτοτύπων διηγηματίων, ἐν οἷς εἶναι ἐγκατεσπαρμένη ὅλη ἡ τρυφερότης τῆς γυναικείας καρδίας μετὰ τῆς χάριτος καὶ καλλιπεταίας, ἣτις χαρακτηρίζει τὸν κάλαμον τῆς συγγραφῆς.

Τὰ Ἀθηναϊκὰ Ἀνθόλλια τῆς κ. Παπαδοπούλου εἶναι εἰκόνες εἰλημμένα ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου καὶ ἐποικοδοματικὰ λίαν, ὅχι μόνον διὰ νεανίδας, ἀλλὰ καὶ διὰ γυναῖκας πάσης ἡλικίας. Ἐὰν ὑπῆρχον καὶ παρ' ἡμῖν οἰκογενειακὰ βιβλιοθήκαι τὸ βιβλίον τῆς κ. Ἀρτινόης Παπαδοπούλου θὰ κατέχεν ἁΐστην θέσιν. Ἐλλείψει τοιούτων ἂς κοσμήσωσι τούλάχιστον τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας πάσης νέας μητρὸς, πάσης νεανίδος. Εἶναι ἀνθόλλια τὰ ὅποια ὅχι μόνον τέρπου, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἀρώματός των ἐξαγνίζου, ἐξυγαίνου τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ἣ ἡ ζῆ καὶ πρωταγωνιστεῖ ἡ γυναικεῖα καρδιά.

ΔΙΑ ΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΕΙΠΝΟΥΣ

Τὰ ἐξαρτήματα ἐνός καλοῦ γεύματος, τὰ ὀρεκτικὰ δηλ. τουρισία, παστά, χοιρομέρια γλώσσες καπνιστές, τὰ ζελέ καὶ αἱ μαρμελάται, τὰ ἐν κραιφῆ χειμῶνος διατηρούμενα ὀπωρικὰ τοῦ θέρους ὡς καὶ ἡ κονσέρβες, ἀποτελοῦσιν τὸν ἀληθῆ πλούτον, τὴν πραγματικὴν ἐκλεκτικὴν κώτητα καὶ ἀρχοντιὰν τοῦ γεύματος.

Μέχρι τοῦδε ὅλα αὐτὰ ἴσαν σχεδὸν ἀπρόσιτα εἰς τὰ βαλάντιά μας διότι ἤρχοντο ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐστοίχιζον πολὺ ἀκριβᾶ.

Ἦδη ἔχομεν ὅλα αὐτὰ ἐγγύωρα, πολλὴ ὑπέροτρα τῶν εὐρωπαϊκῶν καὶ εἰς τιμὰς εὐθυνοτάτας χάρις εἰς τὸν κ. Ν. Μ. Ἀθανασίου, ὅστις ἔδωκε λαμπρὸν κατὰστημα τρωπῶν ὀσπρίων καὶ ὀπωρῶν, παστῶν διαφόρων, μαρμελάτων καὶ ζελέ ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου, κάτῳ τοῦ ξενοδοχείου Ἀθηνῶν.

Συνιστῶμεν θερμότερα τὸ κατὰστημα τοῦτο εἰς πάσας τὰς ἀναγνωστρίδας μας, αἵτινες θὰ εὐρουν ἀριστα διατηρημένας μπάμιας, μανιτὰ τάρια, φασόλια πράσινα, χυμὸν τομάτας, νωπὰ ραδεϊκία, ἀχλάδια νεραντζάκια, πεπόνια, βερύκοκα καὶ ὄλων τῶν καρπῶν μαρμελάτες καὶ ζελέ.

ΓΑΛΑ, ΩΑ ΚΑΙ ΜΕΛΙ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους γνωστὸν γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. Γιαννέτσου πωλεῖ ὡς φρεσκότατα, γάλα ἀνύετον καὶ γλυκὺ καὶ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ γνήσιον. Οἰλοῦμαι μᾶλλον τοῦ δὲν ἔχον ἐφαμύλλους.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΩΝ

Ἡ ὁδὸς Σταδίου κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ Boulecart des Italiens μετὰ τὰ ὄρατα, τὰ μαγευτικὰ ἀνθοπωλεῖα του. Καὶ τὸν νέον αὐτὸν νεωτερισμὸν τὸν ὀφείλομεν εἰς τὸν ἀκάματον τοῦ ἀνθίνου κόσμου ἐργάτην κ. Κανδῶρον, ὅστις μετέφερεν τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ παραδείσου του εἰς τὴν κεντρικωτάτην τῆς πόλεως ἀρτηρίαν, τὸν διεσκεύασεν Εὐρωπαϊκῶτατα καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν χύνει ἀνὰ τὸν θώδη τοῦτον κόσμον χειμᾶρους ἡλεκτρικοῦ φωτός.

Καὶ ἡλεκτρίζει οὕτω πάντα καλαίσθητον διαβάτην, πᾶσαν κυρίαν, φιλοδοξοῦσαν νὰ διακοσμήσῃ τὴν αἴθουσαν καὶ τοὺς προδρόμους τῆς οἰκίας τῆς μετὰ τὸν πολῦτιμον καὶ δανικὸν στολισμὸν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ὥραιων φυτῶν.

Καὶ παρατηρεῖται ἐκεῖ μεγάλη παντοτε κίνησις καὶ τὸ εἰς τὸ βῆθος θερμότητιον δέχεται τόσας ἐπισκεπτρίας καὶ ἐπισκέπτας, ἕνεκα τοῦ μεγάλου συρμοῦ τοῦ ἔτους τούτου τοῦ νὰ προσφέρωνται πρὸς τὰς κυρίας ἄνθη καὶ ὄρατα γίνονται φυτῶν ἀντὶ παντὸς ἄλλου ὄρου

ΕΠΙΟΣΤΑΣΙΟΝ Μαρίας Μπανιόλλου

Ὀδὸς Ἑρμοῦ 71.

Ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ Παρισινὴ ἐργοστασιάρχης γυναικείων φορεμάτων ἐπανωφορίων καὶ στηθοδέσμων κ. Bagnoli, μετεκάλεσεν ἐσχάτως ἐκ Παρισίων διασήμους κοπτήρας καὶ στηθοδεσμοποιούς καὶ ἀναλαμβάνει πᾶσαν παραγγελίαν μετὰ τελειότητα μοναδικὴν διὰ τὴν πόλιν μας. Αἱ τιμαὶ τῆς κ. Bagnoli εἶναι λογικαί, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τῆς ἐργασίας τῆς μοναδική. Ὀδὸς Ἑρμοῦ ἀρ. 71.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΛΟΥΤΡῶΝ «ΣΤΕΛΛΑ»

Ι. Διαμαντοπούλου. Ὀδὸς Πατησίων.

Οὐδὲν ὑγιεινότερον τῆς καθαριότητος τοῦ σώματος, ὡς οὐδὲν θρησκευτικὸν μέσον τόσον λυσιτελεῖς διὰ τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικοὺς ὅσον ἡ ψυχρολουσία. Τὸ κατὰστημα τῶν λουτρῶν τοῦ κ. Διαμαντοπούλου ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς πᾶσαν καθαιετήτος καὶ ὑδροθεραπευτικῆς ἀνάγκην. Λουτρά καθημερινῆς χρήσεως, λουτρά Τουρκικὰ, λουτρά ρωσικὰ, λουτρά Σκωτικὰ, ψυχρολουσίαι, ὅλα αὐτὰ μετὰ ὑπηρεσίαν πρόθυμον καὶ μετὰ εὐκολίας καὶ περιποίησης Εὐρωπαϊκῆς. Τιμὰι εὐθυνοτάται.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι καὶ οἱ κ. συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των, νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνταποκριτάς καὶ τὰς ἀνταποκριτριάς μας. Θὰ εὐγνωμονοῦμεν, ἐὰν διὰ τῆς προθυμίας των μᾶς ἀπαλλάξουν τῆς ἀνιαρῆς καὶ ἐκνευριστικῆς φροντίδος νὰ ἐπαιτῶμεν δι' ἐπιστολῶν τὸ γλίσχρον ποσὸν τῆς ἀξίας τῆς Ἑφημερίδος μας.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

— Καθήσατε. Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἀπέβαλε τὸ πτωχὸν κάλυμμά της καὶ ἐπανήλθεν αὐτοστιγμῆ. Σκούφια ἐκ λευκῆς μουσαλίνης ἐπλάσιον τὰ ὀστεώδη χαρακτηριστικὰ της καὶ ἐμπροσθέντα ἐκ βαμβακεροῦ ἰώδους ὑφάσματος ἐκάλυπτε τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς χονδροειδοῦς μαλλίνης μαύρης αἰσθητῆς της. Τρίγωνον δ' ἰώδες ὑφάσμα μετὰ λευκὰ στίγματα, εἰς ἔνδειξιν πένθους, περιέβαλλε τὸν τράχηλόν της. Τὸ πρόσωπόν της εἶχε διατηρήσει τὴν ἐκ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς συναντήσεώς της μετὰ τοῦ Benoit ἐκφρασιν πεσοπισμένου ζήλου, ἀλλὰ κατέβαλλε μεγάλας προσπάθειάς ἵνα φαίνεται ἡρεμος. Πλὴν, ἡ φωνὴ της ἐπρόδιδε τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν της, καθὸς πολλὰκις ἐκίνησε τὰ χεῖλη, μὴ κατορθοῦσα νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν· τέλος ἐπρόφερε: Τί με θέλετε;

Ὁ Benoit ἄνευ ἀλλῆς ἀπαντήσεως ἔλαβε τὸν φάκελλον, ὃν μετ' ἐκείνου εἶχε φέρε καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ὑπὸ τὰς ὀψεις της ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ Ροζαλία παρηκολούθει τὰς κινήσεις του, ὡς γοητευθεῖσα, καὶ ἐκυψεν ἵνα ἴδῃ κάλλιον. Ἀναγνωρίσασα δὲ τὸν ἴδιον αὐτῆς γραφικὸν χαρακτήρα, ὡπισθοχώρησε μέχρι τοῦ παραθύρου, καὶ ἐστηρίχθη, ὡς κάμουν τὰ ζῶα ἐν τῇ φωλεῇ των, προσδύεποσα πάντοτε τὸν τοσοῦτον ἐπισκέπτῃν της.

— Ἀναγνωρίζετε τοῦτο; εἶπεν ὁ Benoit, φοβηθεὶς καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς στάσεώς της.

Κατένευσε διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Σίτις τὸ ἐγράψατε;
Ἡ Ροζαλία ἐξηκολούθει νὰ τὸν βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε.
— Τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή; ἠρώτησεν ὁ Θεόδωρος δι' αὐστηροῦ ὄφους.
— Τὸ γνωρίζετε καλῶς, εἶπεν τὰ χεῖλη της, χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ τόνος.
— Εἰπέ μοι! ἐπέμενε ὁ Benoit.
— Ποτέ, εἶπε τέλος ἡ Ροζαλία, δι' ἐνεργητικῆς κινήσεως ὀλοκλήρου τοῦ σώματός της, εἶναι ἀρκετὸν ὅτι τὸ ἔγραψα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ εἴπω.
— Πρέπει ἐντούτοις, ἐπέμενε λέγων ὁ Θεόδωρος. Ἐλθετε ἐδῶ.
Ἐκείνη ἔμεινε ἀκίνητος· ἀλλ' ὁ Benoit ἐπροχώρησε πρὸς αὐτήν, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἠνάγκασεν αὐτήν νὰ καθήσῃ ἄνευ ἀντιστάσεως. Μεγάλοι θρόμβοι ἰδρώτους ἔρρεον ἀπὸ τοῦ παγωμένου μετώπου αὐτῆς ἐπὶ τοῦ περιτραχηλίου της.
— Διηγήθητέ μοι, τί ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ.
— Ποτέ! εἶπεν ἐκ νέου, στυχωῦσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους.
— Ἐγένεατε αἰτία τοῦ θανάτου ἐνός ἀνδρός, εἶπεν ὁ Benoit τ' δι' ἀπειλητικῆς φωνῆς.
Ἐπρίγησε, τὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐθὺς δὲν ἀπήντησεν.
— Ὁ κ. Δὲ Βωράνδ, ἠτύοκτόνησεν ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν σου, ἐπανελάβεν ἀμειλίχτως ὁ Θεόδωρος. Σίτις τὸν ἐφρονεῖσατε;
Ἐκάμαε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐκίνησε τὰ χεῖλη, καὶ οὐδὲν ἀπήντησεν.
— Ἡ κ. Μονκλάρ ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἕνεκα ὁμῶν. Τὴν ἐγνωρίζατε;
Ἡ Ροζαλία ἀπεκρίθη δι' ἀρνητικῆς τῆς κεφαλῆς κινήσεως.
— Ἦτο θεῖα τοῦ κ. Δὲ Βωράνδ, καὶ τὸν ἠγάπα ὡς υἱόν της. Ἐγνωρίζατε τὸν κ. Δὲ Βωράνδ;
Ἐπανελάβε τὴν αὐτὴν κίνησιν.
— Τότε, διατὶ τῷ ἐγράψατε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν;
Ἐμεινε ἀκίνητος, μετὰ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα. (ἀκολουθεῖ)